

Валентин
БУШАНСЬКИЙ

*Різдвяннi мiркування
про владу планет*

Коли народився Ісус, волхви принесли йому дари – золото, ладан і миро. Хто такі волхви? Це – маги та ворожбити. І, стоячи навколiшках перед трухлявими яслами, поряд із худобою, що ремиґала сухе, вкошене ще навесні сіно, вони, мабуть, щось казали рожевому немовляті про марність їхнього знання та жалюгідність чаклунства.

За християнською теологією, поклоніння волхвів – це важливий знак. Вони передбачили, якимось вгадали за рухом небесних світил явлення в земний світ Господа. І це – підтвердження істинності розуміння Ісуса як Месії. Їхнє поклоніння – також свідчення вищості влади Творця над спробами оволодіння силами природи. Віддаючи золото, ладан і миро – інгредієнти, котрі використовуються в магiчних актах, волхви тим самим відмовилися від магії. Бо ж соромно вдаватися до кумедних маніпуляцій із речами, коли у світ явився Творець усіх речей. Саме тому в православній культурі утвердилися упереджене ставлення до всiляких магiчних ритуалів, пророкувань,

хіромантії та тлумачень доль за гороскопами. Християнство не відкидає, що в читаннях карти зоряного неба є певна слушність. Не заперечує й магії. Але споглядає ці витівки зверхньо. Бо Благодать спростовує всі присуди долі. Також християнство застерігає: спроби жити за гороскопами й іншими знаками робить людську свідомість скутою заздалегідними інтерпретаціями. Людина втрачає свободу, стає нечутливою до голосу Всевишнього, а тому й залежною від природних і життєвих обставин. І про це незле пам'ятати, принаймні святкуючи Різдво.

У період Відродження, коли філософи намагалися синтезувати християнське віровчення та язичницьку

спадщину, були сформульовані дві варті уваги тези. Перша належить представникам Флорентійської академії – Марсіліо Фічіно та Піко делла Мірандоли. На їхню думку, Бог керує світом, рухаючи планети та зорі. Тож у гороскопах можна побачити начерки планів Усевишнього. У такий спосіб академіки згадали суперечність між християнським уявленням про всесильність і непередбачуваність Божої волі та язичницьким досвідом інтерпретації «домів» планет.

Друга теза належить Мішелю Монтеню. У славнозвісних «Спробах» є окрема глава, яка так і називається «Про передбачення». Монтень, як і завше, іронічний. Нині можна бачити, пише він, як люди лише тим і займаються, що читають власні гороскопи. Було б набагато простіше й краще, якби в них писали тільки брехню. Однак у цих публікаціях є й точні прозріння. І це поєднання правдивості та нісенітниць унеможливує однозначне ставлення до них. А тому найслухніше, уникаючи плутанини, не читати їх зовсім. Такі-от міркування Монтеня п'ятсотлітньої давнини. І, здається, вони геть не застаріли.

На сторінках «Віча» публікується цікавий і несподіваний навіть для редакції матеріал Ігоря Колесніка про сесійну залу Верховної Ради. Автор, використовуючи таке популярне нині китайське вчення фен-шуй, вказує на певні природні чинники, що як сприяють, так і шкодять роботі народних обранців. Банкіри ламають в офісах перегородки й розставляють столи за рекомендаціями фен-шуй. Кажуть, це сприяє бізнесу. Мабуть. Якщо це так, то чому б порадами пана Колесніка не скористалися законодавцям? (Адже треба щось робити!) А втім, вибір, довіряти чи не довіряти, дослухатися чи ні, звісно, залишається за читачами.

З Різдвом Христовим і роком Тигра, панове!

Для створення колажу Ольги ПРОКОПЧУК використано картину «Поклоніння волхвів» Пітера Артсена

